

До гдѣто старото заселище на Сливенъ, начиная отъ Тракийския периодъ до второто българско царство, се движи въ историческа сѣнка и загадъчни имена, то подъ днешното си име почва по-редовно да се споменува, вече когато най-късия пѣтъ между втората българска столица и юго-източнитѣ за насъ Византийски граници, почва да минава прѣзъ самия Сливенъ. Слѣдъ падането на България, когато Търново се обръща на проста кааза, а Шуменъ става втори Ц-дъ по военна сила и стратегия, Сливенския проходъ повторно отстъпва мѣсто на по-правия отъ долния Дунавъ за Ц-дъ Чалж-Кавашки проходъ. Смѣната въ ролитѣ на тия два важни отъ най-старо врѣме пѣтища е въобще дѣло на честитѣ политически потрѣси въ П-ва, на нови боеви тактики и на зараждающитѣ се по своята стратегичность и търговско значение нови центрове.

Такъвъ е въ кратецъ географичния прѣгледъ на Сливенско, насоченъ да даде само една обща идея по номенклатурата му. Читателятъ ще забѣлѣжи, че между българскитѣ тукъ названия, по-голѣмата частъ се пада на самия Сливенъ и неговата непосредствена планинска околность, дѣто загнѣздения славяно-български елементъ е оставилъ неизличими дири отъ своето минало. Имената като Марковицъ, Асѣницъ, Пиронковицъ, Прогледецъ, Прѣделъ, Гаговицъ, Гѣргювицъ, Сѣлище, Маринено и Маричино Градища, Атанта, Романуша, Камена и т. н. сочатъ на единъ прѣдтурски производъ, а останалитѣ сж или потурчени или затрити заедно съ старото българско население.